

Öt kérdés – öt válasz

Életüket, munkájukat, szabad óráikat szentelik oda Istennek, a református egyháznak és gyülekezetüknek – rovatunkban hétről hétre lelkipásztorokat, gondnokokat, presbitereket és kántorokat mutatunk be. Ezúttal Mikesi Tibort, a Kecskeméti Református Egyházközség kántorát kérdeztük.

Mikesi Tibor 1965-ben született Kecskeméten. Zenei tanulmányait Miskolcon, a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola és a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola orgona, illetve szolfézs-zeneelmélet szakán végezte. A debreceni kántorképző elvégzése után a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Karának egyházzene szakán szerzett diplomát. Nős, öt gyermek édesapja.

1 Mikor és miért döntött úgy, hogy kántorként egyházi szolgálatba áll?

Volt olyan pillanat, amikor éreztem: ezt kell tennem. Lelkészgyerekként folyamatosan az egyházzeneben éltem: édesapám zeneileg képzett lelkipásztor. Később, a zenei tanulmányaim során az Isten életre szóló élményekkel áldott meg. Ezáltal biztossá vált számomra, hogy ezen az úton kell járnom. Ilyen volt például az Országos Kántorképző Tanfolyam. Ott olyan egyházzeneészekről tanulhattam, mint a Kossuth-díjas Berkesi Sándor vagy Karasszon Dezső orgonaművész. De a kántorképző legfontosabb hozadéka a misszió volt: nagyon sokan ott jutottak hitre és kötelezték el magukat az egyházzene mellett.

2 Hogyan került a kecskeméti gyülekezetbe?

A családom kecskeméti, főként anyai ágon, azonban édesapám foglalkozása révén Bács-Kiskun megyében több helyen is laktunk. Kecskemétre véglegesen 1992-ben kerültem azáltal, hogy az újrainduló református gimnázium egyházzenei elkötelezettségű, hangszeres zenében is jártas énekthanárt keresett. Tudásom elmélyítése érdekében később a Debreceni Egyetemen egyházzenei diplomát is szereztem.

3 Ön nem csak kántor, kórusvezető is. Mit jelent az életében az ének, a kóruszene?

E téren a legfontosabb kiindulópont a szülői ház volt. A szüleimtől tanultam meg énekelni, zenei anyanyelv volt, hogy az énekeskönyvből dicsértük együtt az Urat, kisgyermekként ezekkel a dallamokkal altattak a szüleim. Tizenkét lelkész kántoraként elsősorban hangszeres habitusúnak tartom magam, azonban nem akármilyen énekkart kaptam meg 2002-ben: a nagy múltú, kilencvenkét esztendőes Kecskeméti Vég Mihály Énekkart. Ebben az énekkarban ismerkedtek meg a szüleim ötvennyolc évvel ezelőtt, tehát kicsit úgy éreztem, hazaértem.

4 Többgyermekes édesapaként hogyan látja: nehéz feladat manapság a fiatalokat a templomba vonzani?

Van egy latin mondás, az a magva, hogy a kisgyerek utánozza a felnőttet. Ha a felnőtt templomba járása hiteles, utánozni fogja. A gyerekek szeretik az énekeskönyvi éneklést. Csak később, serdülőkorban – részben a kortársak, részben az énekeskönyvet nem ismerő felnőttek hatására – távolodnak el a templomtól és az egyházi énekektől. Erről azonban elsősorban nem a gyerekek tehetnek. A saját és a templomba járó ismerőseink gyermekei is azt látom, ha az ember hiteles, ha szeret valamit, azt a felnövő gyermekek is szeretni fogják. A kamaszkor és a kortársak hatása újabb próbatételekkel jár. Be kell vallani: a pandémia alatti online istentiszteletek sokakat elkényelmesítettek. De most már vissza lehet térni a templomi jelenléthez.

5 Mivel tölti az idejét, amikor nem a szolgáltokra készül?

Keresztyén emberként elsősorban férj vagyok, gyakran segítek a feleségemnek a háztartásban és amiben éppen kell, mivel pedagógusként neki is rengeteg dolga van. A családapaság is sok időmet kitölti, mindennap igyekszünk összegyűlni esti imádságra és beszélgetésre. Szeretek olvasni, sportolni, és a jövőben, ha időm és lehetőségem lesz rá, szeretnék többet kirándulni. ■

KINCSES KRISZTINA